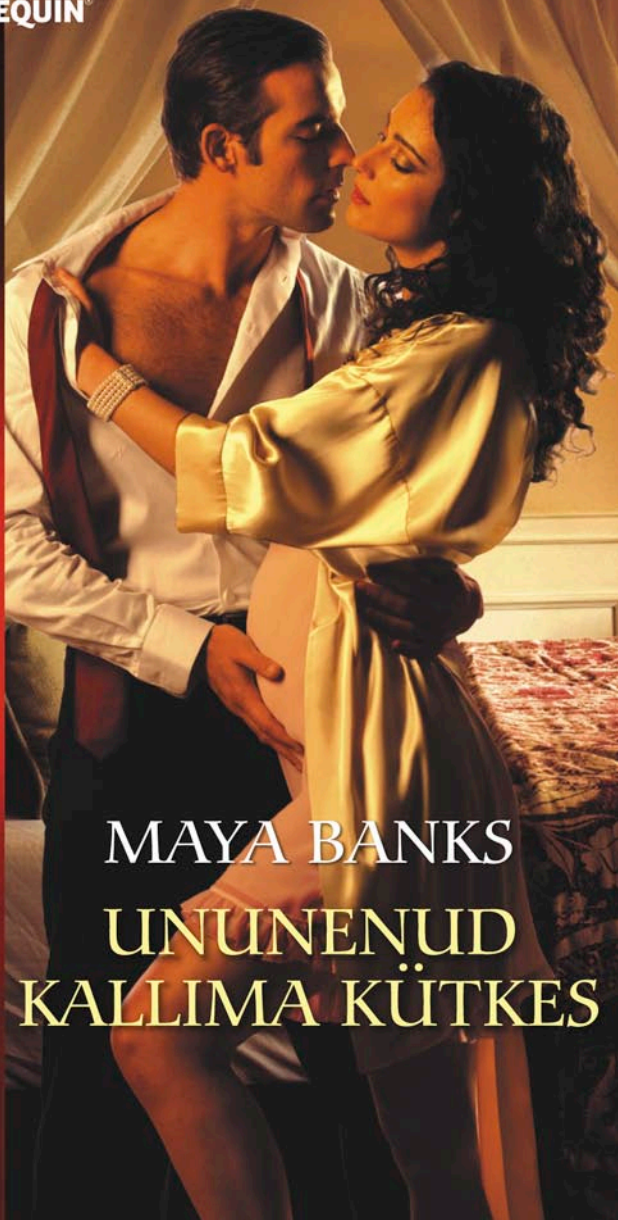

 HARLEQUIN®

King

MAYA BANKS
UNUNENUD
KALLIMA KÜTKES

Maya Banks
Enticed by His Forgotten Lover
2011

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-le. Kaanekujundus pärineb Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud. See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Mari Kolk
Korrektor Inna Viires

© 2011 by Maya Banks
© 2012 Kirjastus ERSEN

® ja TM litsentseeritud kaubamärgid kuuluvad Harlequin Enterprises Limitedile. Kaubamärgid, mis on tähistatud märgiga ®, on registreeritud Eestis ja/või Siseturu Harmoniseerimise Ametis või mõnes muus riigis.

B10247912
ISBN 978-9949-25-285-5

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee ja
e-raamatud www.ebooks.ee

Jane Litte'ile, sest talle meeldib säärane
tähelepanuavaldus rohkem kui miski muu. ;)
Charles Griemsmanile julgustavate sõnade ja lõputu
kannatlikkuse eest.

Üks

Rafael de Luca oli varem kehvematessegi olukordadesse sattunud ja kindlasti juhtub seda ka tulevikus. Ta keerutab end kuidagi välja. Need inimesed ei suuda panna teda muretsema. Nad ei saa iial teada, et ta ei mäleta kedagi neist.

Ta silmitses ülerahvastatud ballisaali morni leplikkusega ja rüüpas maitsetut veini, varjamaks rahutustunnet. Ta oli suutnud puhtalt tänu tahtejõule nii kaua vastu pidada. Peas trummeldava halastamatu rütmi tõttu oli tal raske neelata, ilma et vein maost tagasi tuleks.

„Rafe, sa võid ära minna,“ pomises Devon Carter tema kõrvalt. „Oled piisavalt kohal olnud. Keegi ei kahtlusta midagi.“

Rafael pööras ümber ja vaatas kolme sõbra – Devoni, Ryan Beardsley ning Cameron Hollingsworthi – poole, kes kaitsvalt tema taga seisis. Sellel oli sümboolne tähendus. Sõbrad olid alati tema seljatagust kaitsnud. Juba kolledžiajast saadik, kui nad otsustasid koos ärimaailmas kanda kinnitada.

Nad olid tulnud tema juurde siis, kui ta lamas haiglavoodis, mälus suur tühimik. Nad ei olnud teda hellitanud. Otse vastupidi. Nad olid käitunud nagu tõelised tõprad. Ta oli selle eest siiani tänulik.

„Mulle on öeldud, et ma ei lahku üheltki peolt esimeste seas,“ nentis Rafe ja tõstis veiniklaasi taas huulile. Ent vaevalt oli aroom ninasõõrmeid kōditanud, kui

ta muutis meelt ja pani klaasi käest. Hetkel oluoks ta ühe valuvaigisti nimel kõigeks valmis.

Ta oli ravimitest keeldunud. Ta jälestas abitustunnet, mida valuvaigistid temas tekitasid. Ent praegu oluoks ta meelsasti valmis tableti põske pistma ning mitmeks tunniks teadvust kaotama. Võib-olla on siis ärkamise ajaks oimukohtadest kohutav valu kadunud.

Cami huultele ilmus põgus irve. „Keda kotib, kuidas sa harilikult käitud? See on sinu pidu. Saada nad kõik...“

Ryan tõstis käe. „Cam, need on olulised äripartnerrid. Me tahame nende raha, mäletad?“

Cam kortsutas kulmu ja lasi pilgul ringi rännata.

„Kui teie kolm olete kohal, siis ei ole turvamehi vajagi,“ venitas Rafael. Ta tegi muidugi nalja, kuid oli sisimas tänulik, et võis neid tüüpe usaldada. Teistele ei oleks ta soostunud mälukaotust tunnistama.

Devon kummardus lähemale ja lausus poolihääli: „Mees, kes meile läheneb, on Quenton Ramsay Kolmas. Tema naise nimi on Marcy. Ta näitas Moon Islandi tehingule juba rohelist tuld.“

Rafael noogutas, astus sõprade kaitsvast rüpest eemale ja naeratas lähenevale paarikesele sõbralikult. Äärmiselt oluline oli hoolitseda selle eest, et investorid ärevusse ei satuks. Rafael ja tema äripartnerid olid leidnud kuurordi jaoks suurepärase paiga – tillukese saare Texase ranniku lähedal teisel pool Galvestoni lahte. Maa kuulus talle. Nüüd tuli veel hotell ehitada ja investorite rahu säilitada.

„Quenton, Marcy, meeldiv teid taas näha! Marcy, sa

näed täna õhtul erakordselt kaunis välja. Quentonil on tohutult vedanud.“

Vanema naise põsed löid heameelest lõkendama, kui Rafael tema käe huulile tõstis.

Rafael noogutas viisakalt ja teeskles huvi paari vastu, kuid tema kuklakarvad olid jälle püsti tõusnud ja ta summutas kiusatuse kukalt hõõruda. Tema pea oli langetatud, otsekui klammerdunuks ta vestluskaaslaste iga sõna külge, kuid tegelikult rändas ta pilk vilkalt ringi ja otsis rahutuse põhjust.

Algul libises tema pilk ruumi teises otsas seisvast naisest mööda, kuid Rafael sundis end keskenduma. Naise pilk tahtis tema pealuusse augu söövitada. Naine ei võpatanud ega pilgutanud silmi isegi siis, kui nende pilgud kohtusid.

Rafael ei suutnud mõista, miks üks võõras niiviisi tema tähelepanu köidab. Üldiselt eelistas ta pikkade säärtega blonde. Ta jumaldas taevasiniseid silmi ja pehmet kahvatut jumet.

Kreemja oliivikarva jumega naine oli isegi kontsadega lühike. Tema rikkalikud juuksed langesid süsimustade kiharatena õlgadele ning silmad olid sama tumedat tooni.

Naise pilgust jäi mulje, et ta mõistab mehe hukka ja peab teda kõlbmatuks. Rafael ei olnud temaga eales varem kohtunud. Või oli?

Ta kirus peas haigutavat tühimikku. Ta ei mäletanud neli kuud tagasi toimunud õnnetuse eelsetest nädalatest midagi ning ka varasemas ajaperioodis esines mälu-lünki. Need tundusid väga... juhuslikud. Tal oli valikuline mälukaotus. Mäherdune jams! Tema teada tabas

mälukaotus ainult hüsteerilisi naisi kehvades sebiooperites. Arsti sõnul oli mälukaotusel psühholoogiline põhjus. Rafaelile säärane diagnoos ei meeldinud. Ta ei olnud ju hull. Kes kurat peaks *tahtma* mälu kaotada?

Ta mäletas Devi, Cami ja Ryanit. Tervet möödunud aastakümnet. Nende ühiseid kolledžiaastaid. Äriedu. Ta mäletas enamikku inimesi, kes tema heaks töötasid. Enamikku. Ent mitte kõiki, ja see tekitas talle kontoris kõvasti stressi. Seda enam, et ta üritas sõlmida kuurordiarenduste-hingut, millega tema ja ta partnerid teeniksid miljoneid.

Nüüd oli ta hädas umbes poolte investorite mäletamisega, kuid ei võinud endale hetkel kellestki ilmajäämist lubada.

Naine jõllitas teda ikka veel, kuid ei proovinudki läheneda. Mida kauem nad tõtt vahtisid, seda jäisemaks muutus naise pilk ja seda kõvemini ta oma tillukest käekotti pigistas.

„Vabandage mind,“ pomises Rafael Ramseydele. Ta naeratas võluvalt, eemaldus ümberringi kogunenud inimestest ja hiilis salapärase naisterahva poole.

Turvameeskond järgnes talle, kuid Rafael ei teinud neist välja. Nad ei muretsenud niivõrd tema turvalisuse kui selle pärast, et äripartnerid saavad mälukaotusest haisu ninna. Säärane ringkaitse oli Rafaeli silmis harjumatu ja tüütu, kuid tänu neile hoidis enamik inimesi suuremat distantsi ja see talle sobis.

Naine ei vaevunud häbelikkust teeskleva. Ta vahtis lähenevale mehele pingsalt otsa, pea trotslikult püsti.

Viivuks jäi Rafael tundmatu ette seisma, tema õrnu näojooni takseerima ja juurdlema, kas nad kohtuvad

tõepoolest esimest korda. Vastasel juhul mäletanuks ta naist kindlasti.

„Vabandage, kas oleme varem kohtunud?“ küsis ta mesimagusa häälega, mida teadis naistele mõjuvat.

Tõenäoliselt kukub naine itsitama ja vastab eitavalt. Või otsustab häbematuult luisata ja teda veenda, et nad veetsid voodis unustamatu öö. Aga see ei saanud olla tõsi, sest tõmmu kaunitar ei olnud Rafaeli tüüp.

Rafaeli pilk peatus lopsakatel rinnakumerustel, mida musta kokteilikleidi kõrge piht veelgi rõhutas. Ülejäänud osa kleidist langes volangidena põlvedeni ja võpatas ootamatusest.

See naine ei teinud midagi, mida Rafael oleks oodanud. Kui mehe pilk uuesti ta näole tõusis, peegeldus naise tumedates silmades raev.

„*Kohtunud?* Kas me oleme *kohtunud?*“ sosistas ta teravalt, nii et iga sõna mõjus nagu piitsahoop. „Igavene hale lurjus!“

Enne kui Rafael jõudis kuulnud seedida, virutas naine talle paremsirge. Rafael komberdas paar sammu tahapoole ja haaras ninast kinni.

„Assa raisk...“

Ta tahtis parajasti küsida, kas naine on aru kaotanud, kuid üks tema turvameestest astus vahele ning naine tõugati rüseluse käigus kogemata eemale. Ta komistas, selg ees, kukkus ühele põlvele ja tõstis käe vaistlikult kleidivoltidele.

Alles kõhtu kaitsvaid käsi märgates taipas Rafael, et kleidivolangid varjasid õrna kumerust. Rasedust, lapse olemasolu.

Turvamees upitas naise rohmakalt jalule.

„Ei!“ mõiratas Rafael. „Ta on rase. Ära tee talle haiget!“

Turvamees taganes ja kostitas Rafaeli kohkunud pilguga. Naine ajas end pikema jututa sirgu. Silmad sädemeid pildumas, pööras ta ümber ja tormas mööda marmorkoridori minema, kingakontsad valjult kõpsumas.

Rafael vaatas lahkujale järele, olles liiga vapustatud, et midagi teha või öelda. Viimases pilgus, mille naine oli talle heitnud, ei peegeldunud enam raev. Ega viha, mis oli sundinud naise kätt tõstma. Ei, seal olid pisarad ja haavumus. Rafael oli naist mingil viisil haavanud, aga tal polnud aimugi, kuidas.

Ta unustas lõhkuva peavalu ja sööstis mööda koridori lahkujale järele. Ta tormas hotelli vestibüülist välja trepile, mille kaudu pääses rahvarohkele tänavale. Kuuvalgel helkis kaks hõbedase läikega kinga. Need justkui irvitasid tema üle.

Rafael kummardus rihmikuid üles korjama ja kortsutas kulmu. Rase naine ei oleks tohtinud nii kõrgeid kontsi kanda. Mis oleks saanud, kui ta oleks komistanud ja kukkunud? Mille kuradi pärast oli naine plehku pannud? Jäi mulje, et tundmatu oli soovinud Rafaeliga kohtuda, ent esimesel võimalusel hoopis põgenenud.

Vähemalt oli naisel piisavalt oidu, et kingad maha visata, muidu jooksnuks ta mööda tänavat hambaorkidel.

„Pagana pihta, mis lahti, Rafe?“ pahvatas Cam, kui oli semule järele jõudnud.

Terve turvameeskond koos Cami, Ryani ja Devoniga oli Rafaeli järel hotellist välja karge sügisõhu kätte tormanud. Nüüd kogunesid sõbrad Rafaeli ümber ja olid mureliku näoga. Nad olid tema pärast ärevil.

Rafael hingas ärritunult välja ja torkas ülinaiselikud sätendavad kingad turvaülem Ramoni nina ette.

„Leia kingade omanik.“

„Ja mida ma temaga peale hakkan, kui ta on leitud?“ küsis Ramon veendumusega, et see juhtub varsti. Ta täitis enamasti edukalt kõik korraldused, mis Rafael andis.

Rafael raputas pead. „Mitte midagi. Anna lihtsalt mulle teada. Tegelen temaga ise.“

Selle peale kostitati teda kulmukortsutustega.

„See ei meeldi mulle põrmugi, Rafe,“ märkis Ryan. „Mulle näib, et tegemist on lõksuga. Poleks ime, kui su mälukaotus oleks juba ajakirjandusse lekkinud või jõudnud konfidentsiaalsete allikate kõrvu, kes ei ole informatsiooniga veel päevavalgele tulnud. Sel naisel oleks lihtne sinuga tuhandel viisil manipuleerida ja seda sinu vastu kasutada.“

„Jah, oleks,“ soostus Rafael rahulikult. „Aga miski tema juures jäi mind häirima.“

Cam kergitas kõrgilt kulmu – tema pilk mõjus paljudele heidutavalt. „Kas ta tundus tuttav? Teadsid sa teda?“

Rafael kortsutas kulmu. „Ma ei tea. Veel. Aga kavatsen kindlasti välja selgitada.“